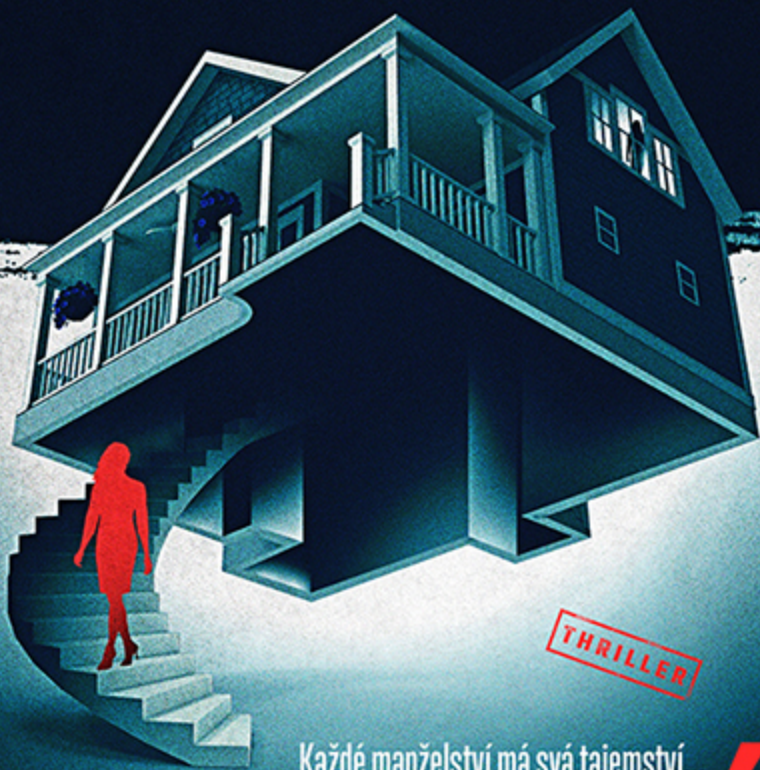

MARY KUBICA

Každé manželství má svá tajemství...

TA DRUHÁ

přeložil Jan Kozák

TA DRUHÁ

Copyright © 2020 by Mary Kubica

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7250-6 (pdf)

MARY KUBICA

TA DRUHÁ

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Věnuji Michelle a Sáře

SADIE

Na tom domě je něco divného. Něco, co mi vrtá hlavou, co mě zneklidňuje, i když nevím, co mě k tomu vede. Navenek je dokonale idylický, šedý, s velkou krytou verandou, která se táhne přes celou šířku domu. Je to krabicovitý, velký, patrový rodinný domek s řadami oken, uspořádanými symetrickým způsobem, který lahodí mému oku. I samotná ulice je okouzlující, svažitá a porostlá stromy a každý dům je stejně krásný a udržovaný jako ten další.

Na první pohled tu není nic, co by se vám nelíbilo. Ale vím, že není dobré posuzovat věci na první pohled. Na náladě mi nepřidává ani to, že den, stejně jako dům, je šedivý. Kdyby svítilo slunce, možná bych to cítila jinak.

„Tenhle,“ řeknu Willovi a ukážu na něj, protože je stejný jako ten na obrázku, který Will dostal od vykonavatele pozůstalosti. Will letěl minulý týden do Portlandu, aby vyřídil úřední papíry. Pak se vrátil a jeli jsme společně sem. Neměl dosud čas si dům prohlédnout.

Will s autem na ulici zastaví. Oba se na sedadlech přesně ve stejnou dobu nakloníme dopředu a díváme se, stejně jako kluci na zadním sedadle. Nikdo nepromluví, aspoň zpočátku ne. Až pak Tate vyhrkne, že ten dům je *gigantický*, a Will

se rozesměje, radostí bez sebe, že ještě někdo jiný kromě něj spatřuje výhodu v našem stěhování do Maine.

Dům není gigantický, to opravdu ne, ale ve srovnání s bytem o rozloze sto deset metrů čtverečních takový je, zvláště když má vlastní zahradu. Tate nikdy neměl vlastní zahradu.

Will jemně sešlápne plyn a vjede s autem na příjezdovou cestu. Jakmile zaparkujeme, vystoupíme – někteří rychleji než ostatní, i když psi jsou samozřejmě ze všech nejrychlejší. Pak si protahujeme nohy, vděční, že už máme tu dlouhou cestu za sebou. Vzduch venku je jiný, než na jaký jsem zvyklá, prosycený vůní vlhké země, slaného oceánu a lesnatého terénu. Vůbec to tu nevoní jako doma. Ulice je tichá způsobem, který nemám ráda. Je to děsivé, znepokojivé ticho. Hned si připomenu myšlenku „safety in numbers“. Že tam, kde je větší množství lidí, tam je menší pravděpodobnost, že se stane něco špatného. Pánuje mylná představa, že život na venkově je lepší, bezpečnější než ve městě, a přitom to není pravda. Jenom uvažte – to nepoměrné množství lidí žijících ve městech, nedostatečný systém zdravotní péče na venkově.

Dívám se, jak Will jde ke schodům na verandu, jak psi běží nejdřív vedle něj a pak ho předbíhají. Neváhá tak jako já. Vykračuje si a nemůže se dočkat, až bude uvnitř a všechno si tam prohlédne. Jsem kvůli tomu našťvaná, protože jsem sem nechtěla jet.

Na úpatí schodů zaváhá a teprve tehdy si uvědomí, že nejdů, že pořád stojím vedle auta. Otočí se ke mně a zeptá se: „Je všechno v pořádku?“ Neodpovídám, protože si nejsem jistá, jestli je všechno v pořádku.

Tate se vrhá za Willem, ale čtrnáctiletý Otto přešlapuje stejně jako já; také váhá. Vždycky jsme si byli tolik podobní.

„Sadie,“ řekne Will a svou otázku pozmění, tentokrát se zeptá: „Jdeš?“ Řekne mi, že je venku zima, což jsem si neuvědomila,

protože jsem se soustředila na jiné věci, například na to, jak se stromy kolem domu tyčí tak vysoko, že brání v přístupu světlu. A jak nebezpečně kluzká je asi tahle strmá ulice, když sněží. Nahoře na kopci stojí na trávníku muž s hráběmi v ruce. Přestál hrbat, stojí na místě a pozoruje mě, pomyslím si. Zvednu ruku a zamávám, jak by každý soused měl. On mi nezamává. Odvrátí se a vrátí se k hrabání. Stočím pohled k Willovi, který však o tom muži nic neřekne. Přitom ho určitě viděl stejně dobře jako já.

„No tak,“ řekne místo toho. Otočí se a stoupá po schodech s Tatem po boku. „Pojďme dovnitř,“ rozhodne. U vchodových dveří sáhne do kapsy a vytáhne klíče od domu. Nejdříve zaklepe, ale nečeká, až mu někdo otevře. Když odemkne dveře a strčí do nich, Otto se ode mě vzdálí, předejde mě. Jdu tedy taky, jen proto, že nechci zůstat venku sama.

Uvnitř zjišťujeme, že dům je starý, s obložením z mahagonu, těžkými závěsy, cínovými dlaždicemi na stropech, hnědozelenými stěnami. Je cítit zatuchlinou. Je temný, ponurý.

Shlukneme se u vchodu a hodnotíme dům. Tradiční půdorys s uzavřenými místnostmi. Zařízení je škrobené a neútulné.

Moje pozornost bloumá po zakřivených nohách jídelního stolu. Po zašlém svícnu, který na něm stojí. Po zažloutlém polstrování židlí. Proto ji nahoře na schodech málem přehlédnu. Pak se lehounce pohnula, což jsem koutkem oka zachytila. Nebýt toho, možná bych ji vůbec neviděla. Ale stojí tam, mrzutá postava oblečená v černém. Černé džíny, černá košile, bosé nohy. Má dlouhé černé vlasy s ofinou, která jí po stranách leze do obličeje. Oči obkreslené tlustými černými očními linkami. Všechno černé, kromě bílého nápisu na její košili, který hlásá: *Chci umřít*. Má propíchnutou nosní přepážku. Její pleť je v kontrastu se vším ostatním bílá, bledá, přízračná. Je hubená.

Tate ji vidí také. V tu chvíli se přesune od Willa ke mně, schová se za mnou a zaboří mi obličej do zad. Tohle není Tateovi podobné, obvykle se nebojí. Já většinou taky ne, a přesto si teď velmi dobře uvědomuju, že se mi ježí chloupky vzadu na krku.

„Dobrý den,“ řeknu slabým hlasem.

Pak ji uvidí i Will. Upře na ni oči a vysloví její jméno. Začne k ní stoupat po schodech, které mu skřípou pod nohama, čímž asi protestují proti našemu příchodu. „Imogen,“ řekne s široce rozevřenými rukama v očekávání, že se ta holka nechá obejmout. Neudělá to, protože je jí šestnáct a před ní stojí muž, kterého sotva zná. Nemůžu jí to vyčítat. A přece ta zádumčivá, melancholická dívka není taková, jakou jsem si ji představovala, když jsme zjistili, že nám tohle dítě svěřili do péče.

Mluví kysele, potichu – nikdy nezvýší hlas, nemá to zapotřebí. Jenže onen tlumený tón je mnohem znepokojivější, než kdyby křičela. „Drž se ode mě dál, kurva,“ řekne chladně.

Podívá se dolů přes zábradlí schodiště. Mimovolně přesunu ruce za sebe, k Tateovým uším. Will zůstane na místě stát a spustí paže. Už ji jednou viděl, minulý týden, když se sešel s vykonavatelem pozůstalosti. Tehdy podepsal papíry a převzal ji do péče, ačkoli bylo domluveno, že až sem Will, kluci a já přijedeme, ona bude u kamarádky.

„Proč jste sem jezdili?“ zeptá se dívka rozzlobeným hlasem.

Will se jí to snaží vysvětlit – odpověď je snadná. Protože nebyt nás, pravděpodobně by se dostala do systému pěstounské péče, kde by byla až do osmnácti. Ledaže by ji předčasně uvolnili z rodičovské péče, což se v jejím věku zdálo nepravděpodobné. Holka však o odpověď nestojí. Odvrátí se od Willa a zmizí v jednom z pokojů v patře. Pak uslyšíme, jak vztekle hází věcmi. Will se vydá za ní, ale já mu řeknu: „Dej jí čas.“ Poslechně.

Tahle dívka se nepodobá té malé holčičce, kterou nám Will ukazoval na fotografii. Na ní byla veselá pihovatá, asi šestiletá brunetka. Tahle dívka je jiná, hodně se změnila. Léta k ní nebyla přívětivá. Dostává se k nám spolu s domem, je jen další věcí, kterou nám odkázali v závěti; je jakoby smíchaná s domem a dědictvím, s tím, co zbylo z majetku v bance. Je jí šestnáct, už je skoro schopná být sama – což je sporný bod, o kterém jsem se snažila debatovat. Protože určitě má kamarádku nebo nějakou známou, která by si ji mohla vzít k sobě, dokud jí nebude osmnáct. Jenže Will řekl ne. Když Alice zemřela, zbyli jsme jí jen my, jsme její jediná rodina, ačkoli jsme se s ní právě teď setkali poprvé. *Potřebuje být s rodinou*, řekl mi tehdy Will. Je to teprve několik dní, ale mně to připadá jako týden. *S rodinou, která ji bude milovat a starat se o ni. Je úplně sama, Sadie*. Tehdy se ve mně ozval mateřský instinkt. Pomyslela jsem na osiřelé dítě, které je na světě úplně samo a nemá nikoho kromě nás.

Nechtěla jsem se sem stěhovat. Tvrдила jsem, že by se měla přestěhovat ona k nám. Museli jsme však zvažovat mnohem víc věcí, a tak jsme navzdory mým výhradám přijeli.

Přemýšlím, a není to tento týden poprvé, jaký katastrofální dopad bude mít tato změna na naši rodinu. Určitě to nebude nový začátek, jak se Will s nadějí domnívá.

SADIE

O SEM TÝDNŮ POZDĚJI...

Někdy uprostřed noci nás probudila houkačka. Slyšela jsem její jekot a viděla oslňující světla, která proudila oknem do ložnice. Will popadl z nočního stolku brýle, prudce se posadil v posteli a upravil si je na kořeni nosu.

„Co je to?“ zeptal se. Zadržoval dech a byl celý zmatený a dezorientovaný. Já mu řekla, že je to houkačka. Chvilí jsme tiše seděli a poslouchali, jak se kvílení vzdaluje, utichá, ale ne úplně. Pořád jsme ho slyšeli, zastavilo se někde níž na ulici.

„Co myslíš, že se stalo?“ zeptal se Will a já jsem si vzpomněla jen na starší pár v našem bloku. Žil tam muž, kterého jsem vídala, jak tlačí svou ženu na vozíku nahoru a dolů po ulici, i když sám sotva chodil. Oba byli bělovlasí, vrásčití, on měl záda vyklenutá jako Quasimodo. Vždycky vypadal unaveně; snad by spíš měla tlačit ona jeho. Měli to o to těžší, že naše ulice byla strmá a svažovala se k oceánu.

„Nilssonovi,“ pronesli jsme s Willem oba současně, a jestli v našich hlasech chyběl soucit, pak proto, že to tak se staršími lidmi prostě chodí. Zraní se, onemocní; zemřou.

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se Willa, ale to už vrátil brýle na noční stolek a řekl mi: „Nevím.“ Přitiskl se těsně ke mně, položil ruku kolem mého pasu a já cítila, jak se mé tělo od jeho podvědomě odtahuje.

Tak jsme usnuli a úplně zapomněli na houkačku, která nás vytrhla ze snů.

Ráno se osprchuji a obléknu, stále ještě unavená z nesouvislého spánku v noci. Kluci jsou v kuchyni a snídají. Slyším zdo-la rozruch. Z ložnice vykročím nejistě, přece jen jsem kvůli Imogen v domě cizí. Imogen má totiž schopnost vyvolat v nás i po tak dlouhé době pocit, že nejsme vítáni.

Kráčím pomalu chodbou. Imogeniny dveře jsou pootevřené. Je uvnitř, což mi připadá zvláštní, protože když je uvnitř, dveře nikdy otevřené nemá. Neví, že jsou otevřené a že jsem na chodbě a pozoruji ji. Je ke mně otočená zády a skloněná k zrcadlu si obkresluje oči černou oční linkou.

Nahlédnu škvírou do Imogenina pokoje. Stěny jsou tmavé, polepené obrazy umělců a kapel, kteří se jí velmi podobají. Taky mají dlouhé černé vlasy a černé oči a jsou oblečení celí v černém. Nad její postelí visí černá gázová věc, jakýsi baldachýn. Postel je rozestlaná, na podlaze leží tmavě šedá ozdobně prošíváná peřina. Zatemňovací závěsy jsou zatažené, aby nepropouštěly světlo. Pomyslím na upíry.

Imogen dokončí kresbu očních linek. Zavře tužku, otočí se příliš rychle a uvidí mě dřív, než stihnu ustoupit. „Co kurva chceš?“ zeptá se. Hněv a vulgarita z ní přímo číší. To mi vyrazí dech, i když nevím proč. Není to přece poprvé, co se mnou takhle mluví. Člověk by řekl, že už si na to mohl zvyknout. Imogen peláší ke dveřím tak rychle, že si nejdřív myslím, že mě uhodí, což ještě nikdy neudělala. Jenže rychlost jejího pohybu a výraz v obličeji mě přesvědčují, že by i mohla. Nechtěně sebou cuknu, couvnu a ona mi místo toho zabouchne dveře před nosem. Jsem jí za to vděčná – že ty dveře zabouchla, místo aby mě praštila. Dveře jenom o centimetr minou můj nos.

Srdce mi v hrudi buší. Stojím na chodbě a sotva popadám dech. Odkašlu si, snažím se vzpamatovat z toho šoku. Přistoupím blíž, zabuším klouby prstů do dřeva a řeknu: „Za pár minut odjíždím na trajekt. Jestli chceš svézt...“ Vím, že mou nabídku nepřijme. Můj hlas je tak hlučný, až jím v tu chvíli pohrdám. Imogen neodpoví.

Otočím se a jdu za vůní snídaně linoucí se z přízemí. Když sejdu dolů, Will stojí u sporáku. Stojí hezky v zástěře, převrací palačinky a zpívá si veselou písničku z cedéček, která rád poslouchá Tate. Je až moc veselá na to, že je teprve čtvrt na osm.

Uvidí mě a zmlkne. „Jsi v pořádku?“ zeptá se.

„Jo,“ řeknu napjatým hlasem.

Kolem Willových nohou krouží psi a doufají, že něco upustí. Jsou to velcí psi a kuchyně je malá. Není tu dost místa ani pro nás čtyři, natož pro šest. Zavolám na ně, a když přijdou, pošlu je hrát si ven.

Když se vrátím, Will se na mě usměje a nabídne mi talíř. Rozhodnu se jen pro kávu a řeknu Ottovi, aby si pospíšil a dojedl. Otto sedí u kuchyňského stolu, shrbený nad palačinkami, a tlačí ramena dopředu, aby vypadal malý. Jeho nedostatek sebedůvěry mě znepokojuje, i když je to podle mě u čtrnáctiletých snad normální. Prochází si tím prý každé dítě, ale já si říkám, jestli to tak doopravdy je.

Do kuchyně vejde s dupáním Imogen. Na stehnech a kolenu jejích černých džínů jsou díry. Má černé kožené vojenské boty s téměř pětcentimetrovými podpatky. I bez nich je vyšší než já. Z uší jí visí krkavčí lebky a na tričku má nápis: *Normální lidi jsou na hovno*. Tate u stolu se snaží ta slova rozeznat, stejně jako na všech Imogeniných tričkách s nápisem. Umí dobře číst, jenže ona nevydrží stát v klidu dost dlouho na to, aby si je mohl prohlédnout. Imogen sáhne po úchytkce

skříňky. Prudce otevře dvířka a prohlédne si její vnitřek, načež dvířka zase zabouchne.

„Co hledáš?“ zeptá se Will, který se vždycky chce zavděčit, ale Imogen už najde, co hledala, tyčinku Kit Kat, kterou roztrhne a zakousne se do ní.

„Udělal jsem snídani,“ řekne Will. Imogen, která modrýma očima proplouvá kolem Otty a Tatea u kuchyňského stolu a vidí, že je pro ni prostřeno třetí volné místo, řekne jen: „To se máš.“

Otočí se a odejde z místnosti. Slyšíme, jak její boty dupou po dřevěné podlaze. Pak zaslechneme, jak se otevírají a zavírají vchodové dveře, a teprve když je pryč, se můžu nadechnout.

Dám si kávu, naplním si cestovní hrnek a pak se snažím protáhnout kolem Willa pro své věci: klíče a tašku, ležící na kuchyňské lince těsně mimo můj dosah. Než odejdu, nakloní se ke mně, aby mě políbil. Nechci, a přesto instinktivně zaváhám a odtáhnou se od něj.

„Je ti dobře?“ zeptá se znovu Will, zvědavě se na mě podívá a já se rychle vymluvím na záchvat nevolnosti. Není to tak docela pravda. Od té aféry už uplynuly měsíce, a přesto jsou jeho ruce pořád jako smirkový papír, když se mě dotýká. A já vždycky přitom musím přemýšlet, kde ty ruce byly předtím, než se mě dotkly.

Nový začátek, řekl tehdy, jeden z mnoha důvodů, proč jsme se ocitli v tomto domě v Maine, který patřil Willově jediné sestře Alici, než zemřela. Alice léta trpěla fibromyalií. Potom ji příznaky přemohly a ona se rozhodla svůj život ukončit. Bolest při fibromyalií je hrozná. Je rozptýlená po celém těle a často ji doprovází vyčerpání a únava. Podle toho, co jsem slyšela a viděla, je bolest intenzivní – někdy bodavá, někdy pulzující –, ráno je silnější než později během dne, ale nikdy

úplně nezmizí. Je to tichá nemoc, protože bolest nikdo nevidí. A přesto je vysilující.

Proti bolesti a únavě mohla Alice udělat jedinou věc, a to vydat se na půdu domu s provazem a stoličkou. Nejprve se však sešla s právníkem a sepsala závěť, v níž svůj dům a vše v něm odkázala Willovi. Willovi odkázala i své dítě.

Šestnáctiletá Imogen tráví dny tím, že dělá bůhvíco. Nejspíš pobývá alespoň částečně ve škole, protože kvůli záško-láctví nám volají jen občas. Ale co provádí po zbytek dne, to nevím. Když se jí na to Will nebo já zeptáme, buď nás igno-ruje, nebo má po ruce něco chytrého: že bojuje proti zloči-nu, podporuje světový mír nebo že kurva zachraňuje velryby. *Kurva* je jedno z jejích oblíbených slov. Používá ho často.

Lidé, kteří přežili něčí sebevraždu, jako Imogen, se mo-hou cítit naštvaní a rozzlobení, uražení, odmítnutí, opuštění a plní vzteku. Snažila jsem se být chápavá. Ale začíná to být těžké.

V dětství si Will a Alice byli blízcí, avšak postupem času se odcizili. Její smrt ho zasáhla, ale netruchlil nad ní. Popravdě si myslím, že se cítil spíš provinile než cokoli jiného: že zane-dbával udržování kontaktů, že se neangažoval v Imogenině životě a že nikdy nepochopil závažnost Aliciny nemoci. Má pocit, že je zklamal.

Když jsme se dozvěděli o našem dědictví, navrhla jsem Willovi, že dům prodáme a vezmeme Imogen k nám do Chi-caga, jenomže po tom, co se v Chicagu stalo – nejen ta aféra, ale to celé, to *všechno* –, to byla naše šance začít znovu. Nový začátek. Nebo to alespoň Will říkal.

Jsmetady necelé dva měsíce, takže se stále ještě rozkou-káváme, ačkoli jsme si rychle našli práci, Will i já. On dva dny v týdnu vyučuje na kontinentu jako mimořádný profesor lidskou ekologii.

A mně jako jednomu z pouhých dvou lékařů na ostrově prakticky zaplatili už jen za to, abych přijela.

Tentokrát přitisknu rty na Willova ústa, což je moje propustka k odchodu.

„Uvidíme se večer,“ řeknu a znovu zavolám na Ottu, aby si pospíšil, jinak přijdeme pozdě. Sesbírám z pultu své věci a říkám mu, že budu čekat v autě. „Máš na to dvě minuty,“ upozorním ho, i když vím, že dvě minuty protáhne na pět nebo šest jako vždycky.

Než odejdu, políbím na rozloučenou malého Tatea. Postaví se na židli, omotá mi lepkavé ruce kolem krku a zakřičí mi do ucha: „Mám tě rád, mami“ a mně poskočí srdce, protože vím, že alespoň jeden z nich mě stále miluje.

Moje auto stojí na příjezdové cestě vedle Willova sedanu. Máme sice k domu přistavěnou garáž, jenže ta je zavalená krabicemi, které jsme ještě nevybalili.

Přijdu k autu. Je studené, pokryté tenkou vrstvou námrazy, která se přes noc usadila na oknech. Odemykám dveře. Přední světla zablikají; uvnitř se rozsvítí světlo.

Sáhnu po klíče dveří. Ale než za ni zatáhnu, zahlédnu na okně něco, co mě zastaví. Přes námrazu na straně řidiče se rýsují jakési čáry. V teple ranního slunce se začaly rozpouštět a na okrajích měknout. Pořád tam však jsou. Přistoupím blíž. A dojde mi, že to nejsou čáry, ale písmena vyrytá do námrazy na okně, spojující se v jedno slovo: *Chcípni*.

Ruka mi vystřelí k ústům. Nemusím ani moc přemýšlet, hned vím, kdo mi tam ten vzkaz zanechal. Imogen nás tady nechce. Chce, abychom odešli.

Snažila jsem se být chápavá, protože jsem si uvědomovala, jak hrozná to pro ni musí být situace. Její život se převrátil naruby. Přišla o matku a teď musí sdílet domov s lidmi, které

nezná. Jenže to ji neopravňuje k tomu, aby mi vyhrožovala. Protože Imogen si vůbec nebere servítky. To, co napsala, myslí vážně. Chce, abych umřela.

Vrátím se po schodech na verandu a zavolám vstupními dveřmi na Willa.

„Co se děje?“ zeptá se a vyjde z kuchyně. „Zapomněla sis něco?“ Nakloní hlavu na stranu a prohlíží si moje klíče, tašku a cestovní hrnek s kávou. Nic jsem nezapomněla.

„Tohle musíš vidět,“ řeknu mu ztišeným hlasem tak, aby to kluci neslyšeli.

Will jde za mnou bosý ven ze dveří, i když je chodník ukrutně ledový. Zastavím se metr od auta a ukazuji mu slovo vepsané do námrazy na okně. „Vidíš to?“ ptám se a obracím oči k Willovi. Vidí to. Poznám to na jeho výrazu, na tom, jak okamžitě znervózní a začne se tvářit stejně polekaně jako já.

„Do prdele,“ hlesne, protože stejně jako já ví, kdo to tam zanechal. Přejede si rukou čelo, rozmýšlí se. „Promluví si s ní,“ řekne a já se nejspíše zeptám: „K čemu to bude dobré?“

V posledních týdnech jsme s Imogen mluvili mnohokrát. O tom, jak se vyjadřuje, zejména v blízkosti Tatea, o potřebě stanovení večerky i o dalších věcech. I když mluvit *na ni* by byl vhodnější výraz než mluvit *s ní*, protože vlastně nevedeme rozhovor. Je to kázání. Ona stojí, zatímco Will nebo já řečníme. Možná poslouchá. Ale málokdy odpoví. Nic si nevezme k srdci a pak odejde.

Will ztiší hlas. „Nevíme jistě, jestli to fakt napsala ona,“ řekne, čímž mi přihraje myšlenku, o které raději neuvažuji. „Nebylo by třeba možné,“ napadne ho, „že ten vzkaz někdo napsal Ottovi?“

„Ty myslíš, že někdo napsal na okno výhrůžku smrti našemu čtrnáctiletému dítěti?“ zeptám se pro případ, že by si Will nějak špatně vyložil význam slova *chcípni*.

„Možné to je, ne?“ nadhodí a já, i když vím, že ano, tak odpovím: „Ne.“ Říkám to s větším přesvědčením v hlase, než kolik ho doopravdy cítím, protože tomu nechci věřit. „Už ne,“ trvám na svém. „To všechno jsme nechali tam, když jsme se přestěhovali.“

Ale je to vážně tak? Není úplně vyloučeno, že se k Ottovi někdo chová ošklivě. Že ho někdo šikanuje. Už se to stalo. A může se to stát znovu.

„Možná bychom měli zavolat policii,“ navrhnou Willovi.

Ale Will zavrtí hlavou. „Ne, dokud nezjistíme, kdo to udělal. Jestli to byla Imogen, není to snad důvod, proč do toho zatahovat policii, ne? Je to jen našťvaná holka, Sadie. Trápí se, vybíjí si vztek. Nikdy by neudělala nic, čím by někomu z nás ublížila.“

„Myslíš?“ špitnu pochybovačně, mnohem méně si jistá než Will. Imogen se stala dalším sporným bodem našeho manželství. Ona a Will jsou pokrevně spřízněni; je tam spojení, které já nemám. Will neodpovídá, a tak pokračuji v argumentaci: „Nezáleží na tom, kdo je zamýšleným adresátem, Wille, pořád je to výhrůžka *smrti*. To je velmi vážná věc.“

„Já vím, já vím,“ přikývne a ohlédne se přes rameno, aby se ujistil, že Otto ještě není na odchodu. Pak to ze sebe rychle vychrlí: „Ale když do toho zatáhneme policii, Sadie, přitáhne to pozornost k Ottovi. Nechtěnou pozornost. Děti se na něj budou dívat jinak, jestli se tak na něj nedívají už teď. Nebude mít šanci. Nejdřív zavolám do školy. Promluví si s jeho učitelem, s ředitelem, ujistím se, že Otto nemá s nikým problémy. Ví, že máš strach,“ dodá už měkčím hlasem. Natáhne se a přejede mi uklidňující rukou po paži. „Taky mám strach,“ pokračuje. „Ale můžeme nejdřív udělat tohle, než zavoláme policii?“ zeptá se. „A můžu si aspoň promluvit s Imogen, než budeme předpokládat, že to byla ona?“

Tohle je Will. V našem manželství vždycky zastává hlas rozumu.

„Fajn,“ odpovím. Ustoupím a připustím, že by mohl mít pravdu. Nerada si představuji Ottu jako vydědence v nové škole, jak ho druzí šikanují.

Jenže taky se nemůžu dívat na to, jakou nevraživost k nám Imogen chová. Musíme tomu přijít na kloub, aniž bychom to ještě zhoršili. „Ale jestli se to stane znovu, jestli se cokoli takového stane zas,“ zdůrazním a vytáhnu ruku z tašky, „jídeme na policii.“

„Platí,“ souhlasí Will a políbí mě na čelo. „Postaráme se o to,“ řekne, „než to dostane šanci zajít příliš daleko.“

„Slibuješ?“ ujišťuju se a přeju si, aby Will mohl lusknout prsty a všechno rázem zlepšit.

„Slibuju,“ kývne a já ho sleduju, jak skáče po schodech zpátky do domu a mizí za dveřmi. Přechárám rukou písma. Než vlezu do studeného auta, otřu si ruce o stehna. Nastartuju a pustím rozmrazování; dívám se, jak mizí poslední stopy vzkazu, třebaže v hlavě mi zůstane celý den.

Na hodinách v autě ubíhají minuty, dvě a pak tři. Zírám na domovní dveře a čekám, až se znovu otevrou, až se objeví Otto a s nečitelným výrazem ve tváři, jenž nedává tušit, co se odehrává v jeho mysli, se přibelhá k autu. V současné době se tváří jedine takhle.

Říká se, že rodiče by měli poznat, co si jejich děti myslí, ale my to nepoznáme. Vždycky ne. Nikdy nemůžeme přesně vědět, co si kdo myslí.

A přesto, když děti udělají špatné rozhodnutí, jsou rodiče první, komu se to dává za vinu.

Jak to, že to nevěděli? Tak se často ptají kritici. Jak to, že přehlédli varovná znamení?

Proč nevěnovali pozornost tomu, co jejich děti dělají? Tohle je moje oblíbené, protože to naznačuje, že jsme tomu tu pozornost vskutku nevěnovali.

Ale já ano.

Předtím byl Otto tichý a introvertní. Rád kreslil, nejčastěji autička, a měl zálibu v anime, v těch figurkách s bujnou kšticí a obrovským očima. Pojmenovával si obrázky ve svém skicáku – a snil o tom, že jednoho dne vytvoří vlastní komiksový román založený na dobrodružstvích Asy a Kena.

Předtím měl Otto jen pár přátel – přesně dva –, ale ti, které měl, mi říkali *madam*. Když přišli na večeri, odnesli po sobě nádobí ke dřezu. Boty nechali u vchodových dveří. Ottovi přátelé byli milí. Byli zdvořilí.

Ve škole si Otto vedl dobře. Nebyl sice jedničkář, ale *průměr* mu stačil, stejně jako mně a Willovi. Jeho známky se pohybovaly v rozmezí dvojek a trojek. Domácí úkoly si dělal a odevzdával je včas. Nikdy v hodinách nespál. Učitelé ho měli rádi a vždycky měli jen jednu výtku: rádi by viděli, kdyby se Otto víc zapojil.

Ne přehlédla jsem varovná znamení, protože žádná nebyla.

Dívám se na dům a čekám, až Otto přijde. Po čtyřech minutách zírání na vchodové dveře to vzdám. Přitom mě něco zaujme za okénkem auta. Pan Nilsson tlačí paní Nilssonovou na vozíku dolů po ulici. Svah je strmý, držet se gumových madel vozíku vyžaduje velké úsilí. Jde pomalu, spíš po patách, jako by to byly brzdy auta a on jel celou cestu ulicí na brzdách.

Ještě není ani půl osmé, a oba jsou kompletně upravení, on v keprových kalhotách a svetru, ona v jakémsi pleteném kompletu, který je celý světle růžový. Vlasy má natočené, pevně zapletené a nalakované a já si představím pana Nilssona, jak svědomitě omotává každý pramen vlasů kolem válečku a upevňuje je sponkou. Ona se určitě jmenuje Poppy, napadne mě. A on by mohl být třeba Charles. Nebo George.

Těsně před naším domem odbočí pan Nilsson šikmo na opačnou stranu ulice.

Jeho oči přitom zůstávají upřené na zadní část mého auta, odkud se valí mraky výfukových plynů.

Najednou se mi vybaví zvuk včerejší houkačky, její slabnoucí zvuk, když projížděla kolem našeho domu a zmizela kdesi na konci ulice.

V žaludku mě tupě zabolí, ale nevím proč.

SADIE

Cesta z trajektového přístavu na lékařskou kliniku je krátká, jen několik bloků. Od chvíle, kdy vysadím Ottu, až k okamžiku, kdy dojedu k prosté, nízké modré budově, která kdysi bývala něčím domovem, to trvá jen necelých pět minut.

Zepředu klinika stále připomíná domov, ale zadní část je mnohem širší než běžný rodinný domek. Je spojená s domovem pro seniory, kteří tak mají snadný přístup k našim zdravotnickým službám. Kdysi dávno někdo věnoval svůj domov klinice. A pak, o mnoho let později, k němu přibyl domov pro seniory.

Na území státu Maine se nachází přibližně čtyři tisíce ostrovů. To jsem před naším příjezdem nevěděla. Na těch venkovských, jako je tento, panuje nedostatek lékařů. Mnoho starších doktorů odchází do důchodu a zůstávají po nich volná místa, která se obtížně obsazují.

Osamělý ostrovní život není pro každého, naši rodinu nevyjímaje. Vznáší se tu něco znepokojivého, když víte, že jakmile večer odplouvá poslední trajekt, ocitáte se doslova v pasti. I za denního světla je ostrov na okrajích skalnatý a všudypřítomné vysoké borovice ho činí dusivým a malým. Až přijde zima, což nastane už brzy, drsné počasí uzavře velkou část ostrova a zátoka kolem nás může zamrznout a uvěznit nás tu.

Náš dům jsme s Willem získali zadarmo. Dostali jsme daňovou úlevu, abych mohla pracovat na klinice. Já jsem ten nápad zavrhovala, ale Will souhlasil, i když jsme ty peníze nutně nepotřebovali. Mám vzdělání v oboru urgentní medicíny. Nejsem certifikovaná pro všeobecnou praxi, i když vlastním dočasnou licenci. Teď v Maine si dělám atestaci, abych měla plnou licenci.

Uvnitř už modrá budova nepřipomíná rodinný dům. Proběhla přestavba, kdy některé zdi postavili a jiné zbourali, aby vznikla recepce, vyšetřovny a vstupní hala. V budově je cítit něco těžkého a vlhkého. Ulpívá to na mně i poté, co odejdu. Will to cítí taky. Ke všemu je recepční Emma kuřačka, která vykouří asi krabičku cigaret denně. Sice kouří venku, ale věší si kabát na stejný věšák jako já. A zápach se pochopitelně přenáší z kabátu na kabát.

Will se na mě někdy večer po mém návratu domů zvědavě dívá. Ptá se: *Ty jsi kouřila?* Klidně by to tak mohlo být, protože mě doma provází pach nikotinu a tabáku.

Samozřejmě že ne, řeknu mu. *Víš přece, že nekouřím.* A potom mu povím o Emmě.

Nech kabát venku. Vyperu ho, nabídl mi Will už nesčetněkrát. Udělám to a on ho vážně vypere, ale je to jedno, protože druhý den se všechno zase opakuje.

Dnes vcházím na kliniku a čekají na mě Joyce, vrchní sestra, a Emma.

„Jdete pozdě,“ podotkne Joyce, ale pokud to tak opravdu je, tak jen o minutu.

Joyce je přibližně pětadesát, má blízko do důchodu a je to tak trochu semetrika. Je tu mnohem déle než Emma nebo já, což z ní dělá na klinice šéfku, přinejmenším v jejích představách. „To vás tam, odkud pocházíte, neučili dochvilnosti?“ zeptá se.

Zjistila jsem, že mysl zdejších lidí je stejně malá jako ostrov sám.

Projdu kolem ní a zahájím svůj den.

O několik hodin později jsem právě u pacientky, když na mobilu spatřím Willovu tvář. Je ode mě metr a půl a zvuk je ztlumený. Neslyším vyzvánění telefonu, ale nad obrázkem se objeví Willovo jméno. Jeho tvář je přitažlivá, ostře řezaná, má jasné světle hnědé oči. Je pohledný, takovým tím způsobem, že se vám až tají dech, a já si myslím, že to dělají ty oči. Nebo možná to, že ve čtyřiceti letech pořád vypadá na pětadvacet. Will nosí dlouhé tmavé vlasy sčesané dozadu do nízkého uzlu, který je v poslední době čím dál populárnější, a působí intelektuálním, hipsterským dojmem, který se jeho studentům zřejmě líbí.

Ignoruji Willův obraz na telefonu a věnuji se své pacientce, třiačtyřicetileté ženě s horečkou, bolestí na hrudi a kašlem. Nepochybně bronchitida. Stejně jí ale přiložím stetoskop k plícím a poslechnu si ji.

Urgentní medicíně jsem se věnovala léta předtím, než jsem sem přišla. V nejmodernější fakultní nemocnici v centru Chicaga jsem nikdy při nástupu na směnu netušila, co uvidím. Každý přichodící pacient byl v tísní. Oběti hromadných havárií, ženy nadměrně krvácející po domácím porodu, stopadesátikiloví muži v psychotickém záchvatu. Bylo to napínavé a dramatické. Tam, ve stavu neustálé pohotovosti, jsem cítila, že žiju.

Tady je to jinak. Tady každý den vím, co mě čeká. Stále dokola bronchitida, průjem a bradavice.

Když se mi konečně podaří zavolat Willovi zpátky, jeho hlas se zadrhne. „Sadie,“ hlesne a podle toho, jak to řekne, poznám, že se něco děje. Odmlčí se a mně se honí hlavou nejrůznější scénáře toho, co neřekl. Týkají se Otty a toho, jak

jsem ho ráno vysadila v přístavu. Dovezla jsem ho právě včas, minutu nebo dvě před odjezdem trajektu. Nechala jsem auto běžet na volnoběh třicet metrů od čekající lodi. Rozloučila jsem se a sledovala, jak Otto odjíždí na další den do školy.

Vtom jsem spatřila Imogen. Stála na okraji mola se svými přáteli. Imogen je krásná dívka, to se nedá popřít. Její pleť je přirozeně světlá; nepotřebuje ji pokrývat pudrem, aby vypadala bílá, jak to musí dělat její kamarádky. Na piercing v nose jsem si musela chvíli zvykat. Její oči jsou v kontrastu s pleťí ledově modré, kořínky neupraveného obočí prozrazují, že původní barva jejích vlasů je hnědá. Imogen se vyhýbá tmavé, výrazné rtěnce, jakou nosí ostatní dívky, místo toho používá vkusnou růžovobéžovou. Je to vlastně docela hezké.

Otto nikdy nežil tak blízko dívky. Zvědavost ho přemohla. Ti dva spolu moc nemluví, asi tolik jako já sama s Imogen. Imogen s námi nejedí do přístavu, ve škole s ním nemluví. Pokud vím, ani při cestě tam ho nebere na vědomí. Jejich rozhovory jsou krátké. Například včera večer Otto u kuchyňského stolu dělal úkol z matematiky a Imogen prošla kolem. Uviděla jeho pořadač, všimla si jména učitele na přední straně a okomentovala to: *Pan Jansen je zkurvenej kretén.*

Otto na ni jen s vytřeštěnými očima zíral. Slovo *zkurvenej* ještě nemá v repertoáru, ale myslím, že je to jen otázka času.

Dnes ráno stála Imogen s kamarádkami na kraji mola a kouřily. Kouř, bílý v mrazivém vzduchu, obklopoval jejich hlavy a převaloval se kolem. Dívala jsem se, jak si Imogen přiložila cigaretu k ústům a jak zhluboka vdechla se zkušeností někoho, kdo to už dělal a vyzná se. Chvíli zadržela kouř v sobě a pak pomalu vydechla. V tu chvíli jsem si byla jistá, že se na mě podívala.

Viděla mě, jak sedím v autě a koukám na ni?

Nebo jen nepřítomně zírala do prázdna?

Byla jsem tak zaneprázdněná sledováním Imogen, že když si na to teď vzpomenu, vůbec jsem si nevšimla, zda Otto nastoupil na trajekt. Jen jsem předpokládala, že to udělal.

„Jde o Otta,“ řeknu teď nahlas ve stejnou chvíli, kdy Will pronese: „Nebyli to Nilssonovi“, a já nejdřív nevím, co tím myslí. Co má Otto společného se starším párem, který bydlí v naší ulici?

„A co s tím mají co dělat Nilssonovi?“ ptám se, ale mám problém se soustředit, právě proto, že jsem si náhle uvědomila, že jsem Ottu na trajektu neviděla. A tak myslím jen na syna, jak seděl na židli v ředitelně s pouty na zápěstích, na policistu, který stál metr od něj a hlídal ho. Na rohu ředitelova stolu ležel sáček na důkazy, ale co se skrývalo uvnitř, jsem tenkrát zatím neviděla.

Pane Foust a *paní Foustová*, oslovil nás ten den ředitel, když jsme s Willem stáli za Ottou, a já jsem se poprvé v životě pokusila ozvat. *Doktor*ko, opravila jsem ho s kamennou tváří. Will spustil ruku na Ottovo rameno, aby mu dal najevo, že ať už udělal cokoli, jsme s ním.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem ten úsměv neviděla jen ve svých představách, ale připadalo mi, že se policista usmívá.

„Ta houkačka včera v noci,“ vysvětluje teď Will po telefonu a vrací mě do přítomnosti. To bylo předtím, připomenu si, a tohle je teď. To, co se stalo Ottovi v Chicagu, je minulost. Je to za námi. „Nakonec to nebyli Nilssonovi. Nilssonovi jsou v naprostém pořádku. Byla to Morgan.“

„Morgan Bainesová?“ zeptám se, i když vlastně nevím proč. Pokud je mi známo, v naší čtvrti žádná jiná Morgan není. Morgan Bainesová je sousedka, se kterou jsem nikdy nemluvila, ale Will ano. Ona a její rodina bydlí jen kousek od nás v rodinném domě, podobném tomu našemu. Morgan, její manžel a jejich malá holčička. Dům je situovaný na vrcholu kopce, a tak jsme se s Willem často dohadovali, že musí mít nádherný výhled

na moře. Panoramatický pohled na náš malý ostrov a oceán, který nás obklopuje.

A pak jednoho dne Willovi uklouzlo, že ten výhled tam opravdu je. Nádherný.

Snažila jsem se nepodlehnout nejistotě. Říkala jsem si, že Will by přece nepřiznal, že byl u ní doma, kdyby mezi nimi něco bylo. Jenže Will má za sebou bohatou minulost se ženami, přímo historii. Ještě před rokem bych řekla, že mě Will nikdy nepodvede. Ale teď vím, že by to byl klidně schopný udělat.

„Ano, Sadie,“ potvrdí Will. „Morgan Bainesová.“ Představím si její tvář, ačkoli jsem ji zblízka ještě neviděla. Jen z dálky. Dlouhé vlasy barvy mléčné čokolády a ofina, taková ta příliš dlouhá, která bývá pořád zastrčená za uchem.

„A co se stalo?“ ptám se a najdu si raději místo na sednutí. „Je všechno v pořádku?“ pokračuju. Přemýšlím, jestli je Morgan diabetička, jestli má astma, jestli nemá autoimunitní onemocnění, které by uprostřed noci vyžadovalo návštěvu pohotovosti. Jsou tu jen dva lékaři, já a moje kolegyně, doktorka Sandersová. Včera večer měla službu ona, ne já.

Na ostrově nejsou žádní záchranáři, pouze policisté, kteří umějí řídit sanitku a jsou minimálně vyškoleni v záchranných opatřeních. Nejsou tu ani žádné nemocnice, takže by museli z pevniny přivolat záchranný člun, který by se se sanitkou setkal dole u přístavu a odvezl Morgan k ošetření, zatímco další by čekala na břehu na třetí úsek její cesty.

Pomyslím na to, kolik času by to v součtu zabralo. Slyšela jsem, že tenhle systém funguje jako dobře namazaný stroj, ale pořád je to na pevninu téměř pět kilometrů. Ty záchranné čluny mohou jet jen určitou rychlostí a jsou závislé na příznivých podmínkách na moři.

Ale to jsou jen katastrofické myšlenky, vymyšlení těch nejhorších scénářů.

„Je v pořádku, Wille?“ zeptám se znovu, protože Will za celou dobu nic neřekl.

„Ne, Sadie,“ odpoví, jako bych nějak měla vědět, že nic není v pořádku. Jeho odpovědi zní ostře, stručně. Pak už Will nic neřekne.

„Tak co se stalo?“ naléhám na něj a on se zhluboka nadechne a řekne mi to.

„Je mrtvá,“ vydechne.

A pokud je moje reakce apatická, je to jen proto, že smrt a umírání jsou součástí mé každodenní rutiny. Viděla jsem už ve své praxi všelicos, všechny ty otřesné případy, a Morgan Bainesovou jsem vůbec neznala. Kromě mávnutí z okna, když jsem pomalu projížděla kolem jejího domu a ona tam stála a strkala si ofinu za ucho. Tehdy mi jedinkrát zamávala, jinak jsme spolu nekomunikovaly. Hloubala jsem o tom ještě dlouho potom, přehnaně jsem to analyzovala, jak je mi podobné. Přemýšlela jsem o výrazu v její tváři. Jestli byl určen mně, nebo jestli se mračila na něco jiného.

„Mrtvá?“ ptám se. „Jak mrtvá?“ A pak se Will na druhém konci linky rozpláče: „Prý ji zavraždili.“

„Cože? Kdo to říká?“ vyptávám se dál.

„Lidi, Sadie,“ odpoví. „Všichni. Všichni ve městě o tom mluví.“ A když otevřu dveře vyšetřovny a vyjdu na chodbu, zjistím, že je to pravda. Že pacienti v čekárně zrovna tu smrt probírají a se slzami v očích se na mě dívají a ptají se, jestli jsem tu zprávu slyšela.

„Vražda! Na našem ostrově!“ zalapá někdo po dechu. V místnosti se rozhostí ticho, a když se otevřou dveře a vstoupí muž, jedna starší žena vykřikne. Je to jen pacient, a přesto je při takových zprávách snadné myslet si o všech to nejhorší. Je těžké nepodlehnout strachu.

CAMILLE

Nebudu vám říkat všechno. Jen to, co si myslím, že byste měli vědět.

Potkala jsem ho na ulici. Na rohu nějaké městské ulice, kde se silnice kříží s vlakovými kolejemi, které vedou nad ní. Bylo to tam drsné, špinavé. Budovy a koleje nepropouštěly světlo. Silnici zaplňovala zaparkovaná auta, ocelové nosníky, oranžové stavební kužely. Lidé, co se tam pohybovali, byli obyčejní chicagští obyvatelé. Prostě každodenní různorodá směsice hipsterů a steampunkerů, pobudů, trixies, společenské elity.

Šla jsem pěšky. Nevěděla jsem, kam jdu. Město bzučelo všude kolem. Shora kapalo z klimatizací, nějaký tulák žebřal o peníze. Na obrubníku stál pouliční kazatel, pěnil a hrozil nám, že všichni propadneme peklu.

Na ulici jsem míjela nějakého chlápka. Šla jsem opačným směrem než on. Nevěděla jsem, kdo to je, ale znala jsem ten typ. Takový ten bohatý bývalý studentík soukromé střední školy, který se nikdy nebratříčkoval s takovým odpadem jako já. Teď už byl dospělý, pracoval ve finanční čtvrti a nakupoval ve Whole Foods. Nazvali byste ho slovem *alfasamec* a nejspíš se jmenoval třeba Luke, Miles nebo Brad. Prostě měl určité samolibé, upjaté, zprofanované jméno. Nudné. Kývl na mě

a usmál se, což vypovídalo o tom, že ženy snadno propadají jeho kouzlu. Ale já ne.

Odvrátila jsem se, pokračovala v chůzi a nedopřála mu uspokojení tím, že mu úsměv oplatím.

Cítila jsem, jak mě zezadu sleduje.

Ve výloze jsem zahlédla svůj odraz. Dlouhé, rovné vlasy s ofinou. Rezavé, sahající do půlky zad, přes ramínka ledově modrého trička, které mi ladilo s očima.

Viděla jsem, na co se alfasamec dívá.

Prohrábla jsem si vlasy. Nevypadala jsem vůbec špatně.

Nad hlavou mi hřměly koleje pod projíždějícím vlakem. Dost hlasitě. Ale ne zas tolik, aby přehlušily pouličního kazatele. Cizoložníci, děvky, rouhači, nenažranci. Všichni jsme byli odsouzeni k záhubě.

Den byl horký. Nejen že bylo léto, ale ještě k tomu psí dny. Venku bylo takových třicet až dvaatřicet stupňů. Všechno páchlo nakyslostí, jako splašky. Když jsem míjela jednu uličku, zahltil mě zápach odpadků. Horký vzduch ten smrad držel nehybně, takže mu nešlo uniknout, stejně jako nešlo uniknout horku.

Dívala jsem se nahoru, sledovala koleje a snažila se zorientovat. Přemýšlela jsem, kolik je hodin. Zнала jsem všechny hodiny ve městě. Hodiny Peacock, Father Time, Marshall Field's. Budova Wrigley měla dokonce čtvery hodiny, takže nezáleželo na tom, ze které strany jste k ní přišli. Pořád jste viděli hodiny. Ale na rohu, kde jsem stála, zrovna žádné hodiny nebyly.

Neviděla jsem, že na semaforu přede mnou svítí červená. Neviděla jsem, jak se kolem mne řítí taxík, který se předhání s dalším taxíkem, kdo nabere pasažéry z ulice. Vstoupila jsem oběma nohama přímo do silnice.

Nejdřív jsem ho ucítila. Cítila jsem, jak mi rukou sevřel zápěstí jako ve svěráku, takže jsem se nemohla pohnout.

Okamžitě jsem si tu ruku zamilovala – teplou, schopnou, rozhodnou. Ochrannou. Měl silné prsty, velké ruce s čistými, krátkými nehty. Na kůži mezi prsty a palcem měl drobné tetování, jakýsi glyf. Něco malého a špičatého, jako vrchol hory. Na chvíli jsem viděla jen to. Ten inkoustový horský vrchol.

Jeho stisk byl silný a rychlý. Jedním chytem mě zastavil. O vteřinu později se kolem mě prohnal taxík, ani ne patnáct centimetrů od mých nohou. Na tváři jsem ucítila poryv vzduchu. Vítr od auta mě odstrčil a pak mě zase vcucnul, když projelo kolem. Viděla jsem jen šmouhy barev, cítila jsem závan. Neviděla jsem, že taxík prolétl kolem, zahlédla jsem ho, až když svištěl dál ulicí. Teprve pak jsem si uvědomila, jak blízko smrti jsem byla.

Nad hlavou mi se skřípěním zastavil vlak na kolejích.

Podívala jsem se dolů. Byla tam jeho ruka. Pohledem jsem přejela jeho zápěstí, paži, pak můj zrak zamířil k jeho očím. Měl je vykulené, obočí stažené obavami. Měl o mě strach. Ještě nikdy se o mě nikdo nebál.

Na semaforu se rozsvítila zelená, ale my jsme se nepohnuli. Nemluvili jsme. Všude kolem nás lidé procházeli, zatímco my jsme jim stáli v cestě. Uběhla minuta. Dvě. Stále mě nepouštěl. Jeho ruka byla teplá, lepkavá. Venku bylo vlhko. Tak horké, že se mi špatně dýchalo. Žádný čerstvý vzduch. Stehna jsem měla vlhká potem. Lepila se mi na džíny a i ledově modré tričko na mně přilnulo.

Konečně jsme oba naráz promluvili. *To bylo těsné.*

Oba jsme se zasmáli a současně si povzdechli.

Cítila jsem, jak mi buší srdce. S taxíkem to nemělo nic společného.

Koupila jsem mu kávu. Po tom všem něco tak nenápaditého, že? Takové kliše.

Jenže v nouzi jsem dokázala vymyslet jediné tohle.

Zvu vás na kafe, řekla jsem. Na oplátku za záchranu života.

Zamrkala jsem na něj řasami. Položila jsem mu ruku na hrud'. Usmála jsem se na něj.

Teprve pak jsem si všimla, že už cosi má. V druhé ruce držel nějaký chlazený ovocný nápoj. Naše oči k němu zamířily současně. Ušklíbli jsme se. Odhodil ho do koše a řekl: *Dělejte, že jste to neviděla.*

Kafe bych si dal, dodal. Usmál se očima.

Řekl mi, že se jmenuje Will. Při vyslovení se zadrhl, takže to znělo jako *Wi-Will*. Byl nervózní, styděl se před dívkami, styděl se přede mnou. To se mi na něm líbilo.

Vzala jsem ho za ruku a řekla: *Ráda tě poznávám, Wi-Wille.*

Seděli jsme v boxu vedle sebe. Popíjeli jsme kávu. Povídali jsme si, smáli se.

Ten večer se konala párty. Byl to takový ten podnik se zahrádkou na střeše. Šlo o zásnubní večírek pro Sadiiny přátele, Jacka a Emily. Pozvaná byla ona, ne já. Myslím, že mě Emily neměla moc ráda, ale stejně jsem měla v plánu jít, stejně jako šla Popelka umíněně na královský bál. Měla jsem vybrané šaty, které jsem si vzala ze Sadiina šatníku. Přesně mi seděly, i když ona byla velká – větší než já. Sadie měla dost široká ramena a silné boky. V těch šatech neměla co dělat. Vlastně jsem jí prokazovala laskavost.

Měla jsem takový zlozvyk „nakupovat“ v Sadiině šatníku. Jednou, když jsem tam byla sama, nebo jsem si to alespoň myslala, jsem uslyšela cinkání klíčů v zámku vchodových dveří. Vyklouzla jsem ze šatny do obývacího pokoje. Vešla jsem tam o pouhou vteřinu dřív než ona. A už tam stála moje milovaná spolubydlící, ruce v bok a tázavě se na mě dívala.

Vypadáš, jako bys něco provedla, usoudila. Neřekla jsem, jestli jsem něco provedla. Málokdy jsem nic neprovedla. To Sadie dodržovala pravidla, já ne.

Ty šaty nebyly jediná věc, kterou jsem jí vzala. Také jsem si na její kreditku koupila nové boty, metalické sandály na klínku s překříženým páskem.

Ten den jsem Willovi v kavárně řekla o zasnubní párty: *Vždyť se ani neznáme. Ale byla bych hloupá, kdybych se nezeptala. Půjdeš se mnou?*

Bude mi ctí, odvětil a udělal na mě v kavárenském boxu oči. Pak si sedl těsně ke mně a loktem se dotkl mého.

Na tu párty přišel.

Dala jsem mu adresu a řekla mu, že se sejdem uvnitř.

Pod koleje vlaku jsme se rozdělili. Sledovala jsem ho, jak odchází, dokud ho nepohltili chodci. I pak jsem se za ním stále dívala.

Nemohla jsem se dočkat, až ho ten večer uvidím.

Ale bohužel jsem se na párty nakonec nedostala. Osud měl ten večer jiné plány.

Ale Sadie tam byla. Sadie, která byla na zasnubní večírek Jacka a Emily pozvaná. Byla jako z jiného světa. Šel přímo k ní, obletoval ji a na mě zapomněl.

Vlastně jsem jí to usnadnila, když jsem ho na tu párty pozvala. Vždycky jsem Sadie všechno usnadňovala.

Nebýt mě, nikdy by se nesetkali. Byl můj dřív než její.

A ona na to pořád zapomíná.

SADIE

Na naší ulici toho moc není, stejně jako na ostatních vnitrozemských ulicích, které se vinou po celém ostrově. Není tu nic víc než hrstka domků se šindelovou střechou a vil se zahradou, které protínají skupinky stromů.

Na samotném ostrově žije necelá tisícovka lidí. My bydlíme v té lidnatější části, v pěší vzdálenosti od trajektu, odkud je z naší prudce se svažující ulice částečný výhled na pevninu, jejíž velikost vzdálenost zmenšuje. A přesto mi pohled na ni přináší útěchu.

Tam venku je svět, který vidím, i když už nejsem jeho součástí.

Pomalou vyjíždím do kopce. Neopadavé stromy už pustily část jehličí, z bříz opadalo listí. Leží na ulici a křupe pod pneumatikami mého jedoucího auta. Brzy zmizí pod sněhem.

Do okna otevřeného jen na škvíru vniká slaný mořský vzduch. Je chladný, nese poslední stopy podzimu před plným nástupem zimy.

Je po šesté hodině večer. Obloha je tmavá.

Nahoře nade mnou, přes ulici a o dvoje dveře dál od našeho domu, je u Bainesových rušno. Venku parkují tři neoznačená auta a já si představuji, že uvnitř jsou forenzní technici,

kterí sbírají důkazy, snímají otisky prstů a fotografují místo činu.

Ulice mi najednou připadá jiná.

Dojždím k domu. Na příjezdové cestě stojí policejní auto, Ford Crown Victoria. Zaparkuji vedle něj a pomalu vystupuji. Natáhnu se na zadní sedadlo a posbírám si věci. Vydám se ke vchodovým dveřím a ostražitě se rozhlížím, abych se ujistila, že jsem sama. Cítím silný neklid. Je těžké nenechat se ovládnout představami. Skoro vidím vraha, jak se skrývá mezi keři a pozoruje mě.

Ulice je však tichá. Nikde kolem se nepohybují žádní lidé. Moji sousedé zašli dovnitř, protože se mylně domnívají, že ve svých domech jsou ve větším bezpečí – což si asi myslela i Morgan Bainesová, než ji právě v tom jejím zabili.

Strčím klíč do vstupních dveří. Když vejdu, Will vyskočí. Džíny má ohrnuté, na kolenou vytačené, košili částečně zastrčenou. Dlouhé vlasy mu volně visí.

„Je tady policista,“ řekne rázně, i když to vidím na vlastní oči. Policista totiž sedí na opěradle pohovky. „Vyšetřuje tu vraždu,“ dodá Will, div se tím slovem nezadusí. *Vraždu.*

Will má unavené a zarudlé oči; určitě plakal. Sáhne do kapsy a vytáhne kapesník. Utírá si jím oči. Will je z nás dvou ten citlivější. Pláče u filmů, brečí, když se dívá na večerní zprávy.

Plakal, když jsem zjistila, že spal s jinou ženou, ačkoli se to marně snažil popřít.

Žádná jiná žena není, Sadie, tvrdil, když přede mnou před mnoha měsíci padl na kolena a s pláčem se hájil.

Jistě, nikdy jsem tu ženu neviděla, ale stopy po ní byly všude.

Obviňovala jsem z toho samu sebe. Měla jsem to přece předvídat. Koneckonců nikdy jsem nebyla Willovou první volbou pro manželství. Usilovně jsme se snažili to překonat. *Od-puť a zapomeň,* říká se, ale snáze se to řekne, než udělá.

„Má na nás nějaké otázky,“ řekne Will a já se zeptám: „Otázky?“ a podívám se na policistu. Je to muž kolem padesátky nebo šedesátky s prořídými vlasy a podobanou pleť. Nad horním rtem mu roste malý trs vousů, rádoby knír, hnědošedý jako vlasy na jeho hlavě.

„Doktorko Foustová,“ řekne a podívá se mi do očí. Natáhne ruku a sdělí mi, že se jmenuje Berg, strážník Berg. Odpovídám, že jsem Sadie Foustová.

Strážník Berg vypadá ustaraně, dokonce trochu otřeseně. Domýšlím si, že většinou vyjíždí kvůli stížnostem na psy, kteří nechávají výkaly na dvorech sousedů, nebo kvůli odemčeným dveřím u Americké legie. Telefonáty na tísňovou linku jsou zkrátka stále oblíbenější. Ale ne takovéhle. Ne kvůli vraždě.

Na ostrově je jen hrstka hlídek a strážník Berg je jednou z nich. Často dohlížíjí u trajektu dole v přístavu, aby všichni nastoupili a odjeli bez problémů, k nimž však stejně nikdy nedošlo. Rozhodně ne v tuhle roční dobu. Ovšem slyšela jsem, že v létě se dočkáme změny, tehdy se to tu turisty jen hemží. Ale zatím je tu klid a ticho. Jediní lidé na lodi jsou denně dojíždějící, kteří se přepravují přes zátoku do školy a do práce.

„Jaké otázky tedy máte?“ zeptám se. Otto sedí shrbený na židli v rohu místnosti. Pohrává si s třásněmi ozdobného polštáře a já sleduju, jak se mu v rukou uvolňují modré prameny. Jeho oči vypadají unaveně. Dělán si starosti. Jaký stres z toho asi má, když se musí od policisty dozvědět, že sousedku zavraždili? Zajímalo by mě, jestli se kvůli tomu bojí. Já ano. Už samotná ta představa je nepochopitelná. Vražda tak blízko našeho domova. Děsí mě pomýšlení na to, co se včera večer odehrálo v domě Bainesových.

Rozhlédnu se po přízemí a hledám Imogen a Tatea. Will, jako by věděl, na co myslím, mi řekne: „Imogen ještě není doma ze školy.“ A strážník Berg, kterého to zaujalo, se zeptá: „Ne?“